

Den kommunistiska anarkismen

K. Larsson

1910

Trots det faktum att all rikedom, den odlade jorden, de stora palatsen såväl som städernas hundra tusen av bostäder, fabrikenas maskiner och alla andra uppfinningar är en frukt av nutidens och det föregående löneslavars och uppfinnarens sammanlagda arbete och därför kan ingen säga: detta har jag framskapat, detta är min egendom, så är likväl samhället byggt på mitt och ditt.

Detta privategendomsystem är roten ur vilken det växer fram fattigdom, ofrihet och krig. Det produceras ej efter människornas verkliga behov utan efter de rikas behov och de egendomslösas förmåga att tillhandla sig. Sedan må dessa senare svälta eller icke, det invärkar ej. Detta oordnade vidriga system är det som de kommunistiska anarkisterna vilja ersätta med dess motsatt, ett kommunistiskt anarkistiskt samhälle.

Kommunistiskt, det vill säga all egendom, jorden, fabriken, husen, transportmedlen o. s. v. är gemensam egendom. Alla ha samma nyttjanderätt och samma fria njutanderätt till produkterna.

De därigenom ekonomiskt likställda människorna vilja säkerligen ej veta av någon regering, de vilja ej godkänna att någon eller några s. k. minoriteter eller majoriteter skola för dem bestämma. De vilja ha hel frihet och denna nås ej förr än varje individ får råda över sig själv. Denna frihet kan ej förlikas med disiplin och regering av vad slag den än må vara. Men med solidaritet harmonierar den. Solidaritet är fria människors frivilliga, samvärkan till ett gemensamt mål. Till ett mål som de alla ha inträse och fördel av.

Då människorna blivit ekonomiskt likställda, ha egendommen gemensamt och ett gemensamt intresse, nämligen att av arbetet och produktionsmedlen vinna största mängd av förnödenheter för att tillfredställa vars och ens behov då vilja de samråda och fritt samarbeta. Någon befällande myndighet komma de ej att känna behov av eller tåla, ty den ekonomiska ofriheten är det som ligger till grund för hela det nuvarande förtrycket och ekonomisk frihet blir helt naturligt grunden för hel frihet, individuell frihet - anarkism. Ty som Peter Krapotkin säger: "anarkien leder till kommunism och kommunismen till anarki".

Det är ock detta som de kommunistiska anarkisterna vilja. Anarki betyder frånvaro av alla slags härskare, allt slags tvång på individen. Deras mål kan sammanfattas med orden, bröd och frihet.

Staten är och kommer alltid att förbliva en våldsorganisation, därför äro anarkisterna motståndare till densamma. Och då de auktoritära socialisterna, socialdemokraterna vilja statens överlagande av produktionen vilja däremot anarkisterna produktionens omhändertagande av fria föreningar. Dessa föreningar hava var för sig sin givna uppgift, nämligen den att producera av den vara varmed de äro sysselsatta tillräckligt riktigt så att allas behov bli tillfredställda. "Ja, men produktionen skulle bli planlös, staten måste reglera produktionen", säger socialdemokraten. Nej, svarar anarkisten, därför behöves ingen sabelskramlande stat, åtgången, behovet skall reglera produktionen.

Att i detalj skildra hur man kan tänka sig kommunismen vore dumt, då ju ingen kan bestämma hur människorna väl en gång komma i dessa förhållanden vill åt sig ordna allt. Men att tvivla på det mänskliga förnuftet så mycket att man ej tror dem om att kunna ordna alltefter sina behov, allas behov, det vore ännu dummare. Såsom då en del anse att utan statens överseende och reglerande av produktionen, det skulle produceras för mycket av det ena och för litet av det andra, det vore att för mycket underskatta framtidens folk. Man ser ju nu, trots det osäkerhetstillstånd, vari till och med de besittande leva, huru missförhållanden avhjälpas eller åtminstone ansatser göras därtill. Då den norska staden Alesund nedbrann samlades ofantliga penningssummor åt dem som drabbades av olyckan. Och då hungersnöd rådde i Indien hjälpte såväl Amerikas som Europas folk att skaffa dit det nödvändigaste. Och det visar vad det enskilda initiativet kan uträtta för att avhjälpa olägenheter. Vadan då detta underskattande av nästkommande generationer, vilka helt vist bli mer socialt upplysta och vidsynta än vi.

Det bleve för mycket att här uppta alla invändningar mot den kommunistiska anarkismen varför, läsaren hänvisas till Krapotkins arbete "Erövringen av brödet", där en hel del invändningar bemötes.

En nödvändig förutsättning för den kommunistiska anarkismen är att den blir ett behov. Och att den det blir därom talar den tekniskt ekonomiska utvecklingen och människoandens tendenser, blott man vill grundligt iakttaga desamma. Maskinerna överflödiggöra vid arbetet fler och fler arbetare och detta leder nödvändigt till en omgestaltning av samhället.

Hundra tusen arbetslösa kunna ej leva av luft, vatten och solsken, det enda de ha njutanderätt till i detta samhälle.

Och människorna bliva mer utpräglade hatare av dispiinen. Auktoriteterna ramla. Massornas vaknande, självständighetskänsla göra tt de känna löje åt auktoriteterna. De börja se vanliga människor i de upphöjda och frihetsbegäret växer. Behovet av förmyndare dunstar bort. Men förmyndarna äro ej flyktiga, de flykta ej, därför skola de kastas bort av den sociala revolutionens knutna näve.

Det Anarkistiska Biblioteket

K. Larsson
Den kommunistiska anarkismen
1910

Vårbrodd - Anarkistisk tidning 1910

sv.anarchistlibraries.net